

ΆΩΤΟΝ

άωτον, το, ουσ. [<αρχ. ἄωτον], εύχρ. μόνο στη φρ. το *άκρον άωτον*, το αποκορύφωμα: «το άκρον άωτον της ευγένειας, της αναίδειας, της βλακειάς, κ.λπ.»· βλ. και λ. [άκρος](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας